

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 354/2026
03.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА и ББ обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Страхиња Бегенишић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србије“, Огранак „ТЕНТ“ Београд – Обреновац, са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2192/25 од 18.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2192/25 од 18.09.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2192/25 од 18.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 41/2023 од 09.05.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима исплати на име накнаде штете – увећање зараде због немогућности коришћења дневног одмора током рада, за период од августа 2020. године закључно са августом 2023. године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 249.145,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2192/25 од 18.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 41/23 од 09.05.2025. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20, 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 18/20, 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП. О захтеву тужилаца за накнаду штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чл. 64. и 65. у вези са чланом 164. Закона о раду, у ситуацији када је тужени поступао противно законској дужности да тужиоцима омогући одмор у току рада. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињенично-правну ситуацију и решавање спорног односа странака, па одлуке судова којима је евентуално другачије одлучено у истом правном питању не представљају нужно различито поступање суда у истој правној ствари. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета 30.08.2023. године, а највећа вредност предмета спора је 102.650,80 динара. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, па како појединачно тражене вредности главног захтева очигледно не прелазе

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић